

การศึกษาปัญหาในการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคง
ของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการด้านการเคลื่อนไหวให้เข้าถึงสิทธิของคนพิการตาม
พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550
แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556*

THE STUDY ON PROBLEMS IN PERFORMANCE OF ROLES OF VOLUNTEERS ON SOCIAL
DEVELOPMENT AND HUMAN SECURITY IN THE ASSISTANCE FOR PERSONS WITH
MOBILITY DISABILITIES TO ACCESS THE RIGHTS FOR THE HANDICAP IN
HANDICAPPED PEOPLE SUPPORTS AND LIVE QUALITY IMPROVEMENT
B.E. 2550 (A.D. 2007) AND THE REVISION (2ND REVISION)
B.E. 2556 (A.D. 2013)

นิชานันท์ เสมาทอง และ มาดี ลิมสกุล

Nichanan Samatong and Madee Limsakul

คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Faculty of Social Administration, Thammasat University

Email: Nichanan091129@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาในการปฏิบัติงานและแนวทางในการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการด้านการเคลื่อนไหวตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2555 โดยใช้การวิจัยแบบผสมวิธี ประกอบด้วย วิธีวิจัยเชิงปริมาณ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามกับอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จำนวน 243 คน และวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์ประธานอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดนครนายก ประธานอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์อำเภอบ้านนา และเจ้าหน้าที่สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดนครนายก ที่รับผิดชอบงานอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จำนวน 3 คน ผลการศึกษาพบว่า มีปัญหาในการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการด้านการเคลื่อนไหว ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาปัญหารายด้าน พบว่า ปัญหาด้านความรู้ เป็นประเด็นสำคัญที่สุด รองลงมา คือ ปัญหาการปฏิบัติงานในพื้นที่ และปัญหาส่วนบุคคล ตามลำดับสำหรับแนวทางในการพัฒนา พบว่า ควรมุ่งเน้นการอบรมส่งเสริมความรู้แบบพี่สอนน้องทั้งแบบ ออนไลน์และในพื้นที่ควรปฏิบัติงานเป็นทีม ควรเพิ่มทักษะในการเขียนโครงการเพื่อขอรับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก และควรสนับสนุนส่งเสริมให้มีการจดทะเบียนจัดตั้งเป็นองค์กรสาธารณะประโยชน์

คำสำคัญ: อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์; ปัญหาในการปฏิบัติงาน; แนวทางในการพัฒนาการปฏิบัติงาน; คนพิการด้านการเคลื่อนไหว

* Received July 19, 2023; Revised August 4, 2023; Accepted September 1, 2023

ABSTRACT

The Purpose of this research was to study on problems in the performance and guidelines for the development of the performance according to roles of volunteers on Social Development and Human Security in assisting persons with mobility disabilities in accordance with Supports and Live Quality Improvement B.E. 2550 (A.D. 2007) and the Revision (2nd Revision) B.E. 2556 (A.D. 2013). This research was designed as a mixed method research consisting of quantitative research method whereby data are collected with questionnaire from 243 volunteers on Social Development and Human Security, and qualitative method with the interviews with the Chairperson of the Volunteers on Social Development and Human Security of Nakhon Nayok Province, the Chairperson of Volunteers on Social Development and Human Security of Ban Na District and Volunteers on Social Development and Human Security of Nakhon Nayok Province, for 3 people in total. The findings from the study show that there are problems concerning the performance in accordance with roles of Volunteers on Social Development and Human Security in assisting persons with Mobility disabilities. In the overview, the problem is in the moderate level. Considered individually, the most important problem is the problem of knowledge, followed by the problems of the performance in the area and personal problems, respectively. As for the guidelines for the development, it has been suggested that the emphasis should be put on the enhancement of knowledge with the Brotherly Teaching Tactic for both Online and Offline operations. In addition, team work and also the enhancement of the skills to write project proposals to get supports from external organization should be focused on. In addition, the registration to establish the voluntary groups as organizations for public interest should be encouraged.

Keywords; Volunteer on Social Development and Human Security; Problems in performance; Performance and guidelines for the development of the performance; Persons with Mobility disabilities

บทนำ

สถานการณ์ด้านคนพิการในประเทศไทยโดยกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ระบุว่า พ.ศ. 2565 มีคนพิการที่ได้รับการออกบัตรประจำตัวคนพิการจำนวน 2.1 ล้านคน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนพิการที่มีอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป จำนวน 1,168,165 คน นอกจากนี้คาดการณ์ว่าประเทศไทยจะมีสัดส่วนผู้สูงอายุมากกว่าร้อยละ 25 ใน พ.ศ. 2573 และผู้สูงอายุจะมีความเสื่อมทางร่างกายและความเจ็บป่วยบางประเภทที่อาจส่งผลให้ผู้สูงอายุเกิดความพิการ ทำให้คาดการณ์ได้ว่าจะมีผู้พิการจำนวนเพิ่มขึ้นตามไปด้วย โดยความพิการนั้นส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตของผู้พิการ ทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และเศรษฐกิจ ซึ่งผลการศึกษาของ พรทิพย์ แท่นทอง พบว่า ความพิการทางร่างกาย ส่งผลกระทบต่อด้านจิตใจ และทำให้สัมพันธภาพทางสังคมได้รับผลกระทบไปด้วย และความพิการยังเป็นอุปสรรคต่อการมีงานทำ ส่งผลให้มีรายได้ที่ไม่แน่นอน จึงจำเป็นต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากครอบครัว ญาติ และองค์กรการกุศล ด้วยเหตุนี้ คนพิการจึงจำเป็นต้องได้รับการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง โดยอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ หรือ

Convention on the Rights of Persons with Disabilities เป็นอนุสัญญาว่าด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศขององค์การสหประชาชาติฉบับแรกที่มุ่งเน้นการประกันด้านสิทธิ เสรีภาพ และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ต่อคนพิการอย่างเสมอภาคทัดเทียมกับบุคคลทั่วไป เน้นเรื่องการขจัดอุปสรรคจากภายนอก ความยากลำบากในการดำเนินชีวิตประจำวัน การจัดการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการ รวมไปถึงการสร้างหลักประกันความเสมอภาคแก่คนพิการในทุกมิติ (Non-Discrimination and Equality) ทำให้สิทธิของคนพิการได้รับการรับรองอย่างเป็นรูปธรรมครั้งแรกในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กระทั่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 ได้รับรองสิทธิของคนพิการเพิ่มมากขึ้น

แต่จากรายงานสถานการณ์คนพิการ พ.ศ.2564 ของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นั้นกลับพบว่าคนพิการเป็นกลุ่มบุคคลที่ขาดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องสิทธิและเสรีภาพของตนเองโดยชอบธรรม ซึ่งทำให้ถูกกีดกัน และไม่สามารถเข้าถึงกลไกทางกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมได้อย่างทั่วถึง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอัจฉรา ฉัตรแก้ว และโชติ บดีรัฐ ที่ศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะต่อการรับรู้สิทธิคนพิการ ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 พบว่า ผู้พิการยังรับรู้สิทธิได้ไม่ทั่วถึง ไม่ทราบสิทธิเท่าที่ควร และยังถูกเอารัดเอาเปรียบเช่นเดียวกับ งานวิจัยของจันทิรา หงส์พัฒน์ ที่ศึกษาการรับรู้และการเข้าถึงสิทธิตามพระราชบัญญัติส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 มาตรา 20 พบว่า คนพิการส่วนใหญ่ยังขาดการรับรู้และเข้าถึงสิทธิประโยชน์ในด้านการศึกษา การฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกาย ด้านอาชีพ การยอมรับและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมสังคม บริการล่ามภาษามือ การได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะ และการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย เช่นเดียวกับ งานวิจัยของชนกานต์ แสงคำกุล, พนิดา จันทโสภีพันธ์ และ เดชา ทาดี ที่พบว่าคนพิการนั้นไม่สามารถเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ เนื่องจากเจตคติของคนพิการเอง ครอบครัวและสังคม ขาดความรู้ความเข้าใจ การบังคับใช้กฎหมายที่ไม่มีประสิทธิภาพ และสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ด้วยข้อจำกัดดังกล่าวทำให้คนพิการไม่ได้รับโอกาสในการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการตามที่กฎหมายกำหนด สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นหน่วยงานหลักของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ที่ทำหน้าที่การขับเคลื่อนงานด้านการจัดสวัสดิการสังคม พิทักษ์และคุ้มครองสิทธิให้แก่กลุ่มเป้าหมายกลุ่มต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มเป้าหมายได้รับสวัสดิการอย่างทั่วถึง มีหลักประกันในชีวิต สามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรี รวมทั้งมีบทบาทในการผลักดันให้เกิดการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์หรือ อพม. (Social Development And Human Security Volunteer: SDHSV) ถือเป็นบุคลากรที่สำคัญของกระทรวงฯ ในการขับเคลื่อนงานในระดับพื้นที่ รวมทั้งมีบทบาทในการมีส่วนร่วมกระตุ้นและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมของชุมชน ค้นหาสภาพปัญหา ประเมินสภาพปัญหา บริหารจัดการ และให้ความช่วยเหลือในเบื้องต้น แต่ในทางตรงกันข้ามก็พบว่าอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประสบปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ในชุมชนหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการพัฒนาทักษะการปฏิบัติงานเฉพาะด้าน เนื่องจากไม่ทราบขอบเขตการปฏิบัติงานกับกลุ่มเป้าหมาย ด้านการประสานงานในการดำเนินงานร่วมกับภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐเกี่ยวกับงบประมาณ ทรัพยากร การพัฒนาองค์ความรู้ ตลอดจนด้านสภาพแวดล้อมเนื่องจากบางพื้นที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงาน

อย่างไรก็ดี สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดนครนายกเป็นส่วนราชการในระดับภูมิภาคที่มีความสำคัญในการขับเคลื่อนงานตามบทบาทหน้าที่ในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตการจัดสวัสดิการสังคม พิทักษ์คุ้มครองสิทธิคนทุกช่วงวัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการช่วยเหลือผู้กลุ่มเปราะบางทางสังคมให้ได้รับความช่วยเหลืออย่างเหมาะสม สามารถเข้าถึงสิทธิสวัสดิการและบริการด้านต่าง ๆ

จากภาครัฐอย่างครอบคลุมและทั่วถึง รวมถึงการช่วยเหลือคนพิการในพื้นที่ ทั้งนี้พบว่า จังหวัดนครนายกมีคนพิการที่ได้รับการออกบัตรประจำตัวคนพิการตั้งแต่ พ.ศ. 2537 - พ.ศ. 2565 จำนวน 9,344 คน โดยมีผู้พิการทางด้านการเคลื่อนไหวมากที่สุดถึง 5,013 คน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาสัดส่วนการดูแลประชากรภายในพื้นที่จังหวัดนครนายกกับจำนวนอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ พบว่า จังหวัดนครนายกมีประชากรทั้งหมด 260,433 คน เมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนประชากรจังหวัดนครนายกต่อจำนวนอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์พบว่า อำเภอบ้านนา มีอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ต่อจำนวนประชากรมากที่สุดเท่ากับ 1:112 คน ซึ่งหมายรวมถึงการดูแลคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการด้วย พ.ศ. 2550 ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหาในการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ซึ่งเป็นบุคลากรด้านหน้าที่มีความสนใจในการทำงานเพื่อช่วยเหลือบรรเทาความเดือดร้อนแก่กลุ่มเป้าหมายในพื้นที่ รวมทั้งการช่วยเหลือคนพิการโดยเฉพาะคนพิการด้านการเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นกลุ่มคนพิการที่มีจำนวนมากที่สุดในพื้นที่ในการเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แกไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาในการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการด้านการเคลื่อนไหวตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แกไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556
2. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการด้านการเคลื่อนไหวตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แกไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ใช้กระบวนการวิจัยแบบผสมวิธี ประกอบด้วย วิธีวิจัยเชิงปริมาณด้วยการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Study) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามกับอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ จำนวน 243 คน แบบสอบถามได้ทดสอบความเที่ยง (Reliability) ด้วยการนำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง คือ อาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดลพบุรี จำนวน 30 คน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability Coefficient Alpha) ของแบบสอบถามโดยวิธีสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.882 และวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์ประธานอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดนครนายก ประธานอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์อำเภอบ้านนา และเจ้าหน้าที่สำนักงานพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดนครนายก ที่รับผิดชอบงานอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ จำนวน 3 คน เป็นการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

สรุปผลการวิจัย

ตารางที่ 1 สรุปปัญหาในการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการทางการเคลื่อนไหวให้เข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แกไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556

ปัญหาในการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัคร พัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือ คนพิการทางการเคลื่อนไหวให้เข้าถึงสิทธิของคนพิการ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคน พิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556	X —	SD	การแปลผล
1. ปัญหาส่วนบุคคล	2.41	0.89	น้อย
2. ปัญหาด้านความรู้	3.16	0.94	ปานกลาง
3. ปัญหาการปฏิบัติงานในพื้นที่	3.03	0.85	ปานกลาง
รวม	2.86	0.89	ปานกลาง

1. ปัญหาในการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการทางการเคลื่อนไหวให้เข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556

ภาพรวมอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์มีปัญหาในการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการทางการเคลื่อนไหวให้เข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.86) แต่เมื่อพิจารณาปัญหารายด้าน พบว่าปัญหาด้านความรู้ อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16) โดยปัญหา 3 อันดับแรก คือ การไม่มีความรู้ในการให้คำแนะนำสิทธิด้านการช่วยเหลือให้เข้าถึงทนายความว่าต่างแก้ต่างคดีแก่คนพิการ การไม่มีความรู้ในการให้แนะนำคนพิการทางด้านการเคลื่อนไหวที่มีความพิการด้านการได้ยินรวมเข้าใจถึงสิทธิด้านการบริการล่ามภาษามือ การไม่มีความรู้ในการให้คำแนะนำคนพิการ ให้ได้รับสิทธิในการเลือกตั้ง และปัญหาที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ การไม่มีความรู้เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงานตามนโยบายของกระทรวงพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์ การไม่มีความรู้ในการให้คำแนะนำทั้งขอรับและซ่อมแซมกายอุปกรณ์ การไม่มีความรู้ในการให้คำแนะนำคนพิการที่ถูกทอดทิ้งหรือไม่มีผู้ดูแลคนพิการมีสิทธิขอรับการจดทะเบียนการที่สถานสงเคราะห์จากหน่วยงานรัฐได้ และปัญหาที่อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ การไม่มีความรู้ในการแนะนำผู้พิการไปขอใบรับรองความพิการที่โรงพยาบาลเพื่อจดทะเบียนคนพิการเพื่อได้ใช้สิทธิการรับบริการสาธารณสุขของรัฐได้ทุกแห่งฟรีโดยไม่ต้องมีใบส่งตัว การไม่มีความรู้ในการให้คำแนะนำคนพิการที่มีบัตรประจำตัวคนพิการได้รับเบี้ยความพิการเดือนละ 800 บาท การไม่มีความรู้ในการให้คำแนะนำให้คนพิการไปจดทะเบียนคนพิการ และการไม่มีความรู้ในการให้คำแนะนำคนพิการไปจดทะเบียนคนพิการ

ประเด็นถัดมา คือ ปัญหาการปฏิบัติงานในพื้นที่ มีปัญหาระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.03) พบว่า ปัญหาที่อยู่ในระดับมาก ได้แก่ การไม่มีทักษะในการเขียนโครงการเพื่อขอรับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก และปัญหาที่อยู่ในระดับปานกลาง 3 อันดับแรก คือ หน่วยงานของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยากในการประสานงานเพื่อช่วยเหลือคนพิการทางการเคลื่อนไหว การไม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการปฏิบัติหน้าที่อาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์เพื่อช่วยเหลือคนพิการทางการเคลื่อนไหว การไม่ได้รับสวัสดิการอื่นในการปฏิบัติหน้าที่อาสาสมัครพัฒนาศักยภาพและความมั่นคงของมนุษย์เพื่อช่วยเหลือคนพิการทางการเคลื่อนไหว และปัญหาที่อยู่ในระดับน้อย คือ การไม่มีทักษะในการค้นหาคนพิการทางการเคลื่อนไหวในพื้นที่ที่ได้รับการช่วยเหลือตามสิทธิ และการเดินทางลงพื้นที่ในการช่วยเหลือคนพิการด้านการเคลื่อนไหว

สำหรับปัญหาส่วนบุคคล มีแนวโน้มมีปัญหาในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.41) อย่างไรก็ตาม พบปัญหาที่อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ การปฏิบัติหน้าที่อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์กระทบต่อภาระงานอื่น ๆ และภาพรวมมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย 3 อันดับแรก คือ การปฏิบัติหน้าที่อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์กระทบต่อรายได้ การปฏิบัติหน้าที่อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์กระทบต่อการประกอบอาชีพการปฏิบัติหน้าที่อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์กระทบต่อการทำหน้าที่ในครอบครัว

2. ผลการสัมภาษณ์แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการทางการเคลื่อนไหวให้เข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 ประธานอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ระดับอำเภอ/ระดับจังหวัด และเจ้าหน้าที่รับผิดชอบงานอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พบแนวทางที่สำคัญ ดังนี้

2.1 ด้านความรู้ คือ การพัฒนาด้านการอบรมส่งเสริมความรู้ในรู้แบบพี่สอนน้องทั้งแบบออนไลน์และในพื้นที่ควรปฏิบัติงานเป็นทีม และการอบรมความรู้ในด้านอื่น ๆ

2.2 ด้านการปฏิบัติงาน คือ การพัฒนาการทำงานแบบบูรณาการของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์กับบทบาทหน้าที่อื่น ๆ และการทำงานเป็นทีมในการแก้ไขปัญหาการปฏิบัติงานในพื้นที่เพื่อเพิ่มทักษะในการเขียนโครงการขอรับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก

2.3 ด้านการบริหาร คือ การพัฒนาสนับสนุนส่งเสริมอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ให้มีการจดทะเบียนจัดตั้งเป็นองค์กรสาธารณะประโยชน์

อภิปรายผลการศึกษา

ข้อค้นพบจากการศึกษา พบว่า ปัญหาในการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการด้านการเคลื่อนไหวให้เข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 มีประเด็นดังนี้

1. ปัญหาในการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการทางการเคลื่อนไหวให้เข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 พบว่าปัญหาส่วนบุคคลอยู่ในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับอาสาสมัครที่อธิบายว่าอาสาสมัครเป็นบุคคลอาสาที่เข้ามาช่วยเหลือสังคมด้วยความสมัครใจและเสียสละโดยไม่หวังผลตอบแทน แต่สิ่งที่ได้กลับมาคือความรู้สึกที่ดีและความสุขที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ ดังนั้นบุคคลที่เป็นอาสาสมัครย่อมจัดการปัญหาส่วนตัวของตนเองมาระดับหนึ่ง เพื่อให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มศักยภาพ

ในขณะที่ ปัญหาด้านความรู้แม้อยู่ในปัญหาระดับปานกลาง แต่เป็นปัญหาที่พบมากที่สุด โดยเฉพาะความรู้ในการให้คำแนะนำสิทธิด้านการช่วยเหลือให้เข้าถึงทนายความว่าต่างแตกต่างคดีแก่คนพิการ ความรู้ในการให้คำแนะนำคนพิการทางการเคลื่อนไหวที่มีความพิการด้านการได้ยินรวมเข้าใจถึงสิทธิด้านการบริการล่ามภาษามือ ความรู้ในการให้คำแนะนำคนพิการให้ได้รับสิทธิในการเลือกตั้ง ความรู้ในการให้คำแนะนำเรื่องการสนับสนุนค่าใช้จ่ายที่จำเป็นที่สำนักงานพัฒนาสังคมฯ จังหวัดตามพื้นที่อยู่อาศัยของคนพิการ ความรู้ในการให้คำแนะนำคนพิการในการประกอบอาชีพในสถานประกอบการที่มีมาตรฐาน ความรู้ในการแนะนำคนพิการและผู้ดูแลคนพิการให้ทราบถึงสิทธิการลดหย่อนภาษีเงินได้ หรือยกเว้นภาษีตามที่กฎหมาย

กำหนด ซึ่งความรู้ในการให้คำปรึกษาแนะนำคนพิการให้เข้าถึงสิทธิข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับคนพิการได้ในทุก ๆ ประเภท ความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติงานในการช่วยเหลือคนพิการด้านการเคลื่อนไหวให้เข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ความรู้ในการให้คำแนะนำคนพิการทางด้านการเคลื่อนไหวที่มีความพิการด้านการมองเห็นรวม เข้าใจในการได้รับการยกเว้นค่าบริการ ขสมก. ขส.ลดค่าธรรมเนียม ค่าเช่าเครื่องมือ อุปกรณ์หรือเครื่องช่วยความพิการได้ และปัญหาการปฏิบัติงานในพื้นที่ ไม่มีทักษะในการเขียนโครงการเพื่อขอรับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก ถึงแม้ว่าความรู้การจดทะเบียนคนพิการจะน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.04) แต่เป็นสิทธิเบื้องต้นที่นำไปสู่สิทธิอื่น ๆ ของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ มนธิรา ธาราเวชรักษ์ ที่ศึกษาการส่งเสริมการปฏิบัติตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตามระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ว่าด้วยอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พ.ศ.2557 พบว่า อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มีความรู้น้อยในการปฏิบัติงาน ขาดความเข้าใจกระบวนการและขาดทักษะในขั้นตอนการจัดสวัสดิการสังคม/ชุมชนซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ ระพีพรรณ คำหอม และ รณรงค์ จันใด พบว่า ปัญหาที่สำคัญในการปฏิบัติงานคือ อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ส่วนใหญ่ขาดความรู้ ความเชื่อมั่น ความภาคภูมิใจในความเป็นอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ การไม่ได้รับการยอมรับในผลงานเท่ากับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน และสอดคล้องกับ งานวิจัยของ จุไรรัตน์ พลเลิศ พบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ คือ ปัญหาด้านบุคลากรขาดความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ ขอบเขตการปฏิบัติงานที่ไม่ชัดเจน และปัญหาด้านการประสานงาน การส่งต่อให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการช่วยเหลือ

ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในการทำงานในการช่วยเหลือคนพิการให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ที่กำหนดให้ช่วยเหลือด้าน 1. การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ 2. การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ 3. การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ 4. การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม 5. การช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย 6. ข้อมูลข่าวสาร บริการโทรคมนาคม เทคโนโลยีสารสนเทศ 7. การบริการล่ามภาษามือ 8. สิทธิที่จะนำสัตว์นำทาง เครื่องมือหรืออุปกรณ์นำทาง หรือเครื่องช่วยความพิการ 9. การจัดทำสวัสดิการเบี้ยความพิการ 10. การปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย และการมีผู้ช่วยคนพิการ นอกจากนี้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ยังระบุให้ผู้ดูแลคนพิการให้มีสิทธิได้รับการลดหย่อนหรือยกเว้นค่าบริการ ค่าธรรมเนียม ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดผู้ดูแลคนพิการมีสิทธิได้รับการให้คำปรึกษา แนะนำ ฝึกอบรมทักษะ การเลี้ยงดู การจัดการศึกษา การส่งเสริมอาชีพและการมีงานทำตลอดจนความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อให้พึ่งตนเองได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดในระเบียบ คนพิการและผู้ดูแลคนพิการมีสิทธิได้รับการลดหย่อนภาษีหรือยกเว้นภาษี ตามที่กฎหมายกำหนด องค์กรเอกชนที่จัดให้คนพิการได้รับสิทธิประโยชน์ตามมาตรา ๖ มีสิทธิได้รับการลดหย่อนภาษีหรือยกเว้นภาษีเป็นร้อยละของจำนวนเงินค่าใช้จ่ายตามที่กฎหมายกำหนด

และยุทธศาสตร์แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติฉบับที่ 5 พ.ศ.2560 - 2564 ที่กำหนดวิสัยทัศน์ ไว้ว่า “คนพิการเข้าถึงสิทธิได้จริง ดำรงชีวิตอิสระในสังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันอย่างยั่งยืน” ภายใต้ยุทธศาสตร์แห่งความเท่าเทียม (EQUAL) ได้แก่ เสริมพลังคนพิการและองค์กรด้านคนพิการให้มีศักยภาพ

และความเข้มแข็ง (Empowerment) พัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการ จัดการเลือกปฏิบัติเพื่อให้คนพิการเข้าถึงสิทธิได้จริง (Quality Management) เสริมสร้างความเข้าใจและเจตคติเชิงสร้างสรรค์ต่อคนพิการและความพิการ (Understanding) สร้างสภาพแวดล้อมและบริการสาธารณะที่ทุกคนเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ (Accessibility) ส่งเสริมการบูรณาการเครือข่ายและสร้างการมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างยั่งยืน (Linkage) การปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ต้องมีความรู้ที่ถูกต้องจึงจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้ดี ซึ่งการขาดความรู้ ส่งผลต่อความเชื่อมั่นในการทำปฏิบัติงาน

ซึ่งสอดคล้องกับผลกับการศึกษาที่พบปัญหาการปฏิบัติงานในพื้นที่ เป็นปัญหาระดับปานกลาง แต่พบว่า การไม่มีทักษะในการเขียนโครงการเพื่อขอรับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก หน่วยงานของรัฐ มีขั้นตอนยุ่งยากในการประสานงานเพื่อช่วยเหลือคนพิการทางการเคลื่อนไหว และการไม่ได้รับสวัสดิการอื่นในการปฏิบัติหน้าที่ อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เพื่อช่วยเหลือคนพิการทางการเคลื่อนไหว เป็นปัญหาที่พบมากที่สุด การเดินทางลงพื้นที่ในการช่วยเหลือคนพิการด้านการเคลื่อนไหว และการทำงานเป็นทีมของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในพื้นที่ เพื่อช่วยเหลือคนพิการด้านการเคลื่อนไหวในพื้นที่ เป็นปัญหาที่พบ 2 อันดับสุดท้าย ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ มนธิรา ธาราเวชรักษ์ ที่ศึกษาการส่งเสริมการปฏิบัติตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ตามระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ว่าด้วยอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พ.ศ.2557 พบว่าอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ที่ปฏิบัติงานยังไม่สามารถปฏิบัติได้จริง และปฏิบัติงานหลายตำแหน่ง จึงทำให้การปฏิบัติงานของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ไม่เป็นไปตามระเบียบฯ ที่กำหนด เนื่องจากเป็นอาสาสมัครประเภทอื่น ๆ ร่วมด้วยหรือเรียกว่า “สวมหมวกหลายใบ” เช่น เป็นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อาสาพัฒนาชุมชน อาสาสมัครแรงงาน อาสาสมัครคุมประพฤติ อาสาสมัครต่อต้านยาเสพติด ทำให้บางครั้งไม่สามารถดำเนินงานตามบทบาทการปฏิบัติงานของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้อย่างเต็มที่

2. แนวทางในการพัฒนาการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการด้านการเคลื่อนไหวตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 พบว่ามีแนวทาง ดังนี้

2.1 ด้านความรู้ คือ แนวทางการพัฒนาด้านการอบรมส่งเสริมความรู้ในรู้แบบพี่สอนน้องทั้งแบบออนไลน์และในพื้นที่ควรปฏิบัติงานเป็นทีม และการอบรมความรู้ในด้านอื่น ๆ

2.2 ด้านการปฏิบัติงาน คือ แนวทางการพัฒนาแบบบูรณาการของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์กับบทบาทหน้าที่อื่นๆ ในการทำงานและแนวทางการทำงานเป็นทีมซึ่งเป็นแนวทางการพัฒนาในการแก้ไขปัญหาการปฏิบัติงานในพื้นที่เพื่อเพิ่มทักษะในการเขียนโครงการเพื่อขอรับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอก

2.3 ด้านการบริหาร คือ แนวทางการพัฒนาสนับสนุนส่งเสริมอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ให้มีการจดทะเบียนจัดตั้งเป็นองค์กรสาธารณะประโยชน์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิสิฐ โอ่งเจริญ ศึกษารูปแบบการเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาศักยภาพอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อการพัฒนาชุมชน พบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ คือ 1. ขาดความรู้พื้นฐานในส่วนบทบาทหน้าที่ของตนเองและบทบาทหน้าที่ของแต่ละส่วนราชการในสังกัดพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์โดยเฉพาะหน่วยงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในระดับพื้นที่ 2. ขาดทักษะกระบวนการทำงาน เช่น เทคนิคและมารยาทในการเข้า

สังคม 3. ขาดการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับงานอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในพื้นที่ 4. ขาดขวัญและกำลังใจในการทำงานไม่มีสนับสนุนการปฏิบัติงาน 5. อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์และองค์กรสวัสดิการ สังคมขาดการทำงานเป็นทีม 6. การให้ข้อมูลของหน่วยงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ไม่ชัดเจน ทำให้เกิดการปฏิบัติการทำงานที่ซ้ำซ้อน และ 7. ขาดงบประมาณในการปฏิบัติงานของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ คือปัญหาในการพัฒนาศักยภาพอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จึงควรให้มีการอบรมส่งเสริมสนับสนุนความรู้ให้กับอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ นางนุช จิตตะเสโน ศึกษาเรื่อง อาสาสมัครกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต: กรณีศึกษาอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ รวมทั้ง อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสงขลา มีหลายบทบาทหน้าที่มีเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ และความร่วมมือในการปฏิบัติงานจากหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน ดังนั้น จึงเห็นควรมีการพัฒนา ด้วยการฝึกอบรมให้อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสงขลาให้มีทักษะความสามารถที่เหมาะสมกับลักษณะงานและกำหนดทิศทางและแนวทางการปฏิบัติงานที่ชัดเจน ซึ่งจะเป็นการส่งเสริม สนับสนุน และนำไปสู่การพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะระดับปฏิบัติการ

1. ควรมีการจัดอบรมให้ความรู้ในการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในการช่วยเหลือคนพิการด้านการเคลื่อนไหวดำเนินการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ในรูปแบบปฏิบัติงานจริงในพื้นที่
2. ควรมีการจัดทำแบบสำรวจองค์ความรู้ตามสิทธิตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 โดยให้อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์สำรวจกับกลุ่มเป้าหมายจริงในพื้นที่
3. ควรมีการจัดเวทีแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ในการปฏิบัติของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ในการทำงานในพื้นที่แบบพี่เลี้ยงและเสริมสร้างพลังใจและความมั่นใจในการปฏิบัติงาน

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ในการทำงานช่วยเหลือคนพิการประเภทอื่นตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 หรือ ศึกษาการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการต่าง ๆ ของคนพิการและครอบครัวตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 เพื่อได้ข้อมูลที่เป็นปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของคนพิการประเภทต่าง ๆ ในพื้นที่ต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2565). รายงานข้อมูลสถานการณ์ด้านคนพิการในประเทศไทยอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสงขลากับการพัฒนาชุมชน. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*
- กรมส่งเสริมและพัฒนาชีวิตคนพิการ. (2565). รายงานข้อมูลสถานการณ์ด้านคนพิการแบ่งตามภูมิภาคของประเทศไทย 2562-2563. <http://dep.go.th/Content/View/4232/1>
- จันทิรา หงส์พิพัฒน์. (2563). การรับรู้และการเข้าถึงสิทธิคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ตามมาตรา 20 ในคนพิการทางการเคลื่อนไหว เขตอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์. *วารสารการแพทย์โรงพยาบาล ศรีสะเกษ สุรินทร์ บุรีรัมย์*, 35(3), 765-776.
- จุไรรัตน์ พลเลิศ. (2550). *แนวทางการสร้างเครือข่ายอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เพื่อการปฏิบัติงานด้านสวัสดิการสังคม* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สืบค้น http://digital.library.tu.ac.th/tu_dc/frontend/Info/item/dc:111256
- ชนกานต์ แสงคำกุล, พนิดา จันทโสภีพันธ์, และ เดชา ทำดี. (2560). การส่งเสริมการเข้าถึงระบบบริการสุขภาพพระคัมภีร์ของมูลนิธิของมูลนิธิ. *ราชวดีสาร*, 7(2), 36-46.
- นพพร ทิพวงศ์. (2552). *การพัฒนาศักยภาพอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เพื่อการปฏิบัติงานด้านสวัสดิการสังคม* (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม
- พรทิพย์ แท่นทอง, เดชชาติ ตริทรัพย์ และประเวศ อินทองปาน. (2562). ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลกำแพงเขา อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช. *วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม*, 3(1), 29-40.
- พิสิฐ โอ่งเจริญ. (2563). รูปแบบการเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาศักยภาพอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (อพม.) เพื่อการพัฒนาชุมชน. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ*, 9(1), 65-75.
- มนิธา ธาราเชษฐ์. (2558). *การส่งเสริมการปฏิบัติตามบทบาทของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (อพม.) ตามระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พ.ศ. 2557* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ยุพาพิศ วรรณโชติ. (2552). *การมีส่วนร่วมของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (อพม.) ต่อการเฝ้าระวังความรุนแรงในครอบครัว จังหวัดปทุมธานี* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ระพีพรรณ คำหอม และธรรณงค์ จันใด. (2561). สัดส่วนอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (อพม.) ที่เหมาะสมตามภารกิจของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. *วารสารสำนักบัณฑิตอาสาสมัคร*, 14(1), 77-108.
- สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2564.

อัจฉรา ฉัตรแก้ว และ โชติ บดีรัฐ. (2564). การรับรู้สิทธิคนพิการตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550: กรณีศึกษาในเขตจังหวัดพิจิตร.

Journal of Modern Learning Development, 6(3), 180-192.

อรนภา อบสุวรรณ (2557). การปฏิบัติตามคู่มือการปฏิบัติงานอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (อพม.) ของอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จังหวัดสมุทรสงคราม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.